

Галина ВОВЧЕНКО – письменниця, культурно-громадська діячка. Народилася 24 березня 1957 року в місті Карлівці на Полтавщині. 1978 року закінчила Київський державний педагогічний інститут імені О. М. Горького, здобула кваліфікацію викладача дошкільної педагогіки і психології, методиста з дошкільного виховання.

Як дружина військового побувала в найвіддаленіших точках колишнього СРСР (Чукотка, Далекий Схід) і за кордоном (Угорщина). Працювала вихователем у дитсадках, бібліотекарем, стрілко-пожежником, продавцем, секретарем судових засідань, робітницею з обслуговування приміщення, помічником голови суду. Нині – провідний бібліотекар відділу соціокультурної діяльності Полтавської обласної універсальної наукової бібліотеки імені І. П. Котляревського.

Друкувалася в періодичних виданнях України, зокрема в журналі «Добромисл», альманасі «Рідний край». Авторка поетичних та гумористичних книг для дорослих і дітей: «Десять місяців зими» (1996), «Я не вернутись не могла...» (1998), «Вереснева філософія» (2000), «Третій кабінет» (2002), «Білі крила» (2003), «Молюся на любов...» (2003), «Днинка» (2004), «Шортики» (2004), «Все має сенс» (2005), «Вина моя найбільша» (2007), «Аж до останнього причастя» (2007), «Фотопоезії Галини Вовченко» (2011), «А дні бувають різні» (2012). Учасниця колективних збірок «Полтавський сміхограй» (2004–2007, 2010, 2011), «Сміхограйчик» (2006, 2007), «Перехрестя» (2006), «Калинове гроно» (2010, 2016), «Вишнева повінь» (2012). Співавторка книги «Не влюбляйтесь, дівочки, в матросов» (2010). На вірші Галини Вовченко написано кілька пісень, які звучать по радіо й телебаченню, в концертних залах країни.

Член Полтавської спілки літераторів (1999). Шестиразовий лауреат Загальнонаціонального конкурсу «Українська мова – мова єднання» (2009–2014, м. Одеса). Дворазовий лауреат обласного конкурсу «Краця книга Полтавщини» (2010, 2011). Лауреат Полтавської обласної премії імені Леоніда Бразова (2013).

Понад десять років захоплюється фотографуванням. Провела 25 персональних виставок у закладах культури й освіти міста Полтави й Полтавської області, в Одеській регіональній організації Національної спілки журналістів України.

ЗИМОВИЙ ЕТЮД

із неба сіє
зірчастим пилом
бродяга вітер
блаженно стих
зимовий вечір
тче покрив білий
вкриває міста
кутки й кути

вкриває снігом
будинки й землю
яких зморили
вже перші сні
а я все йду десь
тривожу темінь
малюю власний
сюжет зими

ЕТЮД ІЗ РАВЛИКОМ

коли й забрався
під шкіру равлик
і тягне в мушлю
у теплий слиз
душа сидить ще
на гілці лавра
а серце стрімко
вже падає вниз

залізти в мушлю
тепер надовго
у тишу й морок
у супокій
сховати кігті
укрити роги
чому ж стоптав ти
цей сховок мій

БЕРЕЗНЕВИЙ ЕТЮД

весна іде вже
поглянь як небо
гаптує сонцем
свою блакить
і як завмерли
в напрузі верби
готові цвітом
її зустрій

дивись як швидко
земля змиває
із себе білі
латки снігів
коханий руку
мою тримає
виходить серце
із берегів

ЕТЮД КВІТНЯ

мов білий попіл
сипнув з туману
неждана стужа
засклила слід
хоча весною
все має тануть
і найдавніший
найтовщий лід

хоча в цю пору
пристало днині
струмити трунком
рясних цвітінь
та квітень трусить
зими перину
і просто в душу
тобі й мені

ВЕЧІРНІЙ ЕТЮД

сідало сонце
згорало небо
і все заради
нового дня
аби майнула
над вічним степом
розкішна грива
його коня

котились срібні
по травах сльози
не кожду втрату
знеболить час
мов хтось і нині
у ніч голосить

де та зірниця
спалила й нас

ГРОЗОВИЙ ЕТЮД

твердінь гуркоче
гримить громами
пускає стріли
в земний наш світ
і тут же плаче
над ним дощами
вмиває ревно
зомлілий цвіт

а я й не знаю
ляка чи тішить
мене цей неба
нервовий зрив
біжу босоніж
накрившись віршем
крізь найстрімкішу
з весняних злив

ПІСЕННИЙ ЕТЮД

проймає темінь
журлива пісня
пливе над містом
чарівний спів
якому певно
давно вже тісно
між склобетонних
будов і снів

зітхає тихо
сусід під нами
що також вийшов
на свій балкон
хвилює місто
пісенна драма
відчайне соло
розгонить сон

КАМІННИЙ ЕТЮД

мовчить каміння
тому і вічне
на цій мінливій
хібкій землі
яка віками
шляхом космічним
кудись несеться
в холодній млі

ковтає безвість
шумливі ріки
зітхають важко

ліси й моря
мовчить каміння
мовчить до крику
про все що знає
воно й земля

ЕТЮД ПІЗНЬОЇ ОСЕНІ

ридають вікна
дощем осіннім
стікає туга
прозорим склом
що я до нього
нічної тіні
тулюсь холодним
своїм чолом

ламає чутно
об небо вітер
зліняли крила
своїх надій
на тепле й довге
цьогоріч літо
шкребеться в брами
пора завій

ТУМАННИЙ ЕТЮД

туман як мливо
підняте вітром
ховає міста
ще сонну суть
і лиш асфальту
вологі титри
на тьмяних кадрах
вже десь ідуть

хисткі тенета
чуткої тиші
немов завмерли
над сірим днем
ну хто ці титри
так вперто пише
в моїй картині
і вже дощем

КВІТНЕВИЙ ЕТЮД

весна вмочає
у фарбу пензля
і хутко барвить
відтятий світ
аби вже миттю
повсюди щезнув
зими блідої
останній слід

аби вже завтра
нова вже днина
в своїм яскравім
ряснім вбранні
співала дзвінко
осанни й гімни
землі і сонцю
і їй
весні

ДОЩОВИЙ ЕТЮД

малює вечір
чудну картину
в якій впереміж
і сонце й дощ
і ніби срібла
потік нестримний
повітря липня
жарке полоще

та більше душу
по вінця повну
такого дива
проймає те
яка довкола
стоїть безмовність
який затишок
від неї йде

МЕЖОВИЙ ЕТЮД

біжить за літом
аж пада осінь
як стиглі груші
в моїм саду
і губить в травах
пахке волосся
найпершу втіху
свою руду

а пишне літо
веселе й босе
тікає прудко
в незнану даль
збива в тумани
зернисті роси
рве павутини
тонку вуаль

ЕТЮД ЗИМОВОГО РАНКУ

повільно й мляво
немов ще сонне
вставало сонце
в морозний дим
торкало звично

дахи та крони
світлішим оком
своім блідим

ішло безмовно
небесним зводом
котило німб свій
через сніги
через країни
через народи
втішались чадом
сяйним боги

БУЗКОВИЙ ЕТЮД

бузкові хмари
пливли за обрій
назустріч першій
нічній зорі
й духмяним цвітом
запахло мовби
війнуло травнем
в нас у дворі

й весняний вітер
мене неначе
обняв за плечі
своім теплом
дихнув на кожен
замерзлий пальчик
і січня власне
вже не було

ЕТЮД ІЗ НІЧНОГО ПОЇЗДА

гойдає поїзд
колише темінь
співає тихо
колісний гурт
думки і слух мій
неволить ревно
найкраща суміш
дрімотних пут

але дорога
швидка й нестримна
безмовним світом
нічним зими
бадьоро будить
мій дух наївний
і рве на клапті
й дрімоту й сни

ЕТЮД РАННЬОЇ ВЕСНИ

ще гола й квола
весняна днина

здіймає очі
у небозвід
у вже святковий
блакитно-синій
такий вабливий
незнаний світ

ще трохи сонця
ще трохи вітру
ще кілька теплих
вологих днів
й вона вбереться
у сукню з квітів
гайне з ним разом
в роздол полів

ДОРОЖНІЙ ЕТЮД

гукає знову
зове дорога
за обрій кличе
в'юнистий шлях
за руки тягне
хапа за ноги
здіймає галас
в моїх думках

та я й не прагну
чинити спротив
здаюсь без бою
усім еством
і ще не знявши
зимові боти
жену у квітень
своє авто

ВАГОННИЙ ЕТЮД

її пастельні
тони й відтінки
ліричним блюзом
звучать в думках
забутих прагнень
дрібні пилінки
шукає пам'ять
в своїх кутках

весна надворі
весна у серці
весною диха
усе довкруг
мій блюз раптово
зірвавсь на скерцо
вернувши в потяг
і душу й слух

ЕТЮД ІЗ ГАЄМ

як білі яхти
блакитним морем
пливуть хмарини
за неба край
ще ледь зеленим
недружним хором
услід шумить їм
весняний гай

шепоче вітер
гілкам на вухо
що він би з ними
й за хмари звивсь
чужу розмову
негарно слухать
і я вертаюсь
в безмовну вись

КЕЛЕБЕРДЯНСЬКИЙ ЕТЮД

вода хлюпоче
об теплий камінь
що збіг до неї
з пласких горбів
погідні звуки
в вечірній гамі
чарівно творять
душевний спів

а душу б треба
уже вдягати
бо тягне з річки
холодна мла
чи то дбайливо
нести до хати
щоб дивовижний
не збивсь хорал

ЕТЮД ІЗ БЕРДЯНСЬКА

яскраве й жваве
південне місто
прослало пляжі
уздовж води
і міря неба
тонкі батисти
на всі куточки
свої й кути

невтомний вітер
горгає хвилі
в солоній книзі
морських глибин
мій дух мов чайка
згорнувши крила

блаженно гріє
атлас пір'їн

ЕТЮД КАРПАТСЬКИЙ СВІТАНКОВИЙ

темніють гори
на тлі твердині
ховає далеч
відтінки фарб
за сизо-білим
ранковим димом
в безмірнім морі
карпатських барв

поривні звуки
пташиних соло
завзято будять
ще сонний світ
аж поки врешті
десь там за морем
не рушить сонце
в сяйний похід

ПЕРЕДГРОЗОВИЙ ЕТЮД

набігли хмари
сховалось сонце
узявся вітер
трясти садки
кульбаби спішно
свої віконця
позачиняли
на всі замки

до рідних пасік
метнулись бджоли
повітрям холод
сирий повивсь
гроза вже близько
гроза вже скоро
вже онде стріли
проймають вись

ЕТЮД ІЗ ТРУСКАВЕЦЬКИМ ХУДОЖНИКОМ

етюди Львова
цвітінь долини
і тут же зайця
смішний портрет
збуває майстер
свої картини
там де вирує
людьми бювет

нервові рухи
в словах нервовість
як ніби щось там
лягло не так
в його осібній
картині долі
поміж підступно
блискучих лаків

МОНАСТИРСЬКИЙ ЕТЮД

ченці й миряни
в однім пориві
молитву Небу
свою несуть
крізь купол храму
від років сивий
по стрілах сонця
що в вікна б'ють

як доказ віри
як свідок дива
й моє в блаженних
сльозах лице
мої простерті
над світом крила
і щира мова
палка з Отцем

ЕТЮД ЗІ СЛЬОЗОЮ

тече щокою
жарка сльозина
вгашає гіркість
розводить біль
і так же м'яко
цілком незримо
у складках шкіри
лишає сіль

течуть хвилини
впадають в тишу
гойдають плесо
її ріки
от був би ранок
от сонце вийшло б
спилю б з росною
й мої думки

ЕТЮД ЗЛИВИ

закрила обшир
липнева злива
суцільна й сіра
немов ріка
що ллється з неба
у душу нивам

де вже сухого
нема й кутка

течуть землею
стрімкі потоки
заносять мулом
стежки й траву
і я цим світом
до нитки мокрим
в пустій маршрутці
кудись пливу

ЕТЮД СХОДУ СОНЦЯ

тікає хутко
за обрій морок
простягся небом
димчастий слід
і тут же ранок
встає бадьорий
натхненно й палко
займає світ

росте і ллється
ясне багаття
уже в півнеба
жаркий вогонь
нечутно тануть
в нім рештки плаття
втікачки ночі
й живий ще сон

ЕТЮД ІЗ СОНЯЧНИМ ПРОМЕНЕМ

пробивсь крізь хмари
ясний промінчик
моргнув розмоклій
брудній землі
тримайсь чорнява
ніщо не вічне
вже чуть он подих
снігів у млі

дрібна здається
цілком подія
в масштабах світу
й того ж бо дня
а бач як гарно
як певно діє
усю картину
чуттів міня